

מסורת הש"ס

(א) שבוטות מה. מו. מח.
 (ב) ז"ז ו. שבוטות מח.
 (ג) [ע] חוס' שבוטות מח:
 ד"ה כל], (ד) ערכין כב: ע"ש,
 (ה) נדפו"י אחת: יורשי.
 (ו) מכאן שיך מעבר לדף.
 (ז) צ"ל פסק כל הנשבעין.
 (ח) [וע"ע חוס' ב"מ
 יד. ד"ה דינא].

גליון הש"ס

נמ' ורבה אמר ר"נ אפי'
ב"ח. עי' תו"ט פ"י מ"ג
דצ"מ ד"ה אמר: תוס' ד"ה
מייתי וכו' ולרבינו נראה
דנ"מ. עי' צ"מ יד ע"א
תוד"ה דינא הוא:

הגהות הב"ח

(ח) 'נב' ר' יצחק נבחה
באנטוויפ: (ג) רש"י ד"ה
ויוון
דאדועינהו ולא מסקיע עה:
(א) תוב"ס ד"ה מיימי וכו':
לא יצא מלפרע וכו' א"נ
למאן דאית' ליה מפכינן
ובדאורייתא לא מפכינן
ונפקא מינה וכו' דרנן הוא
מאי למימר לבעל השבע
והפטר כמו שיכול לומר
השבע וטול ולי דאורייתא
כ"ל:

תוספות רי"ד

אִי פָקָה הוּא. הָאִי צַעַל: לִידֵי שְׁבוּעָה
בְּנִי וְאוֹחוֹ סָפַר צִדְרוֹ כְּדֹאמִינִן בְּשֵׁר
מֵאֵד אָבֵל שְׁבוּעָה דְּרַבָּנָן קָלְלָהּ בְּעֵלְמָא
בְּצִיפֵי חַד סָפְדָא. פֻּעַם שְׁנִיָּה: וּסְמִיךְ
יְבִיא אֶת שְׁנִיָּהּ יַחַד לְצִ"ד שָׁאֵם
תַּכְפּוּר יַעֲדִידָהּ שְׁנִיָּהּ שְׁתַּקְבֻּלָהּ
כְּתוּבָתָה: וּמוֹקִי לְהִנָּךְ קִמְאִי בְּהִלּוּאָה.
יִתְבַּעְנָה פְּרַעוֹן הֶרָאָשׁוֹן וְיֹאמְרָ מְלוֹה
אֵין אֲלָלָךְ שְׁהֵרִי מֵתְקַבֵּלֵת כְּמוּתְמִיךְ
שְׁנִיָּה וְשַׁתְּכַפּוּר וּתְאֹמְרָ לֹא קִבְלִי
אֲלָא הַפֻּעַם הַזֶּה וְעַד אֶחָד מֵעִיד
עַל הֶרָאָשׁוֹהּ אֵיכָא שְׁבוּעָה דְּאוֹרִיִּיתָא
נִשְׁבַּעַת וְלֹא מִשְׁלַמַּת וְאֵין כֶּן שִׁיעֲבֹד
קִרְקוּת שֶׁלָּא מִנֵּה כְּמוּתָה מוּבֹנָה:
יְהִי סְמִיךְ כֹּר'. מַה שְּׂרָאָה זֶה לֹא
רָאָה זֶה וְאֵם תַּכְפּוּר עַל שְׁמִיָּהּ אֵין
כֶּן אֲלָא עַד אֶחָד וּתְשַׁבַּח וְתִטּוֹל
שְׁלִישִׁית וּמוֹנָא וּפְסִידָא: בְּצִיפֵי סָפְדָא
קִמְא וּסְפִידָא בְּסִרָא. וְהִ"ה לְשֵׁי עֵדִים
מִן הַשּׁוֹק אָבֵל עֲלֵה טוֹבָה הִיא שִׁכְרִי
הַעַד הֶרָאָשׁוֹן שְׁשֵׁי פַעֲמִים פְּרַע וְיִכּוֹל
לְהַעֲבִיד עַל פְּרַעוֹן כְּתוּבָה עִם חֲצִירוֹ
וְעַל הַפְּרַעוֹן הֶרָאָשׁוֹן: יְהִי וְלֹא
שְׁנֵי כְּמוּתָה הִיוּ. שְׁנֵי שְׁטִרּוֹת הִיוּ
לְעֵלֶךְ צְבָרָעוֹן הֶרָאָשׁוֹן הַחוּרְמִי לֹא
אֶחָת וּבְשִׁנֵּיהּ אֶחָרָת וְהִרֵי הַעַד הֶרָאָשׁוֹן
מֵעִיד לְבָשִׁינָה שְׂרָאָה שֶׁלָּא הִפְרַעוּתָה
לְשֵׁם כְּמוּתָה וְלֹא לְשֵׁם מְלוֹה: דְּמוּדַע
לְהוֹ. לְסָהֲדָא קִמְא וְתִתְרָא לְפִנֵּי

פֶּרֶקֶן הַשִּׁי לְעַם שֶׁבֶד פֶּרְעִי לֵאמֹר
כְּתוּבָתָהּ בְּפָנַי אֶחָד מִכֶּם וְהָיָה כּוֹפֶרֶת
וְאֵין רוּחַ לְפִיּוּרָהּ שֶׁנִּתְּ לָשׁ כְּתוּבָה
יִהְיֶה לִּי שֵׁן עֵדִים שֶׁבֶד וְאֶחָדֶּה אֶת
הָרַחֲשׁוּסִים וְיֵשׁ לִי עֲלֵיהֶם עַד אֶחָד
וְתַמְחִיבֵם שְׂבֻעָה לְדֹרִיכֵיָא וְיִכּוּן
(ו) דְּשִׁמְעִינְהוּ וְלֹא מִסְּעִי לֵה הָאִי עַד
קָמָה תוּ לֹא מְנִית לְמִיכָר ב' כְּתוּבוֹת
הוּוּ דְּמִלְתָּא דְלָא שְׂכִיחָא הוּא: פֶּן
הֶסֶם. בְּשֻׁבְעוֹת [מה]. אִי יוֹמָא מְלוֹה.
שְׁבֻעָה קִיִּים וְהִיוּ מוֹזִילִין עֲלֵיו שְׁטַר
אִצִּיבִי: לֹא שֵׁנו. דְּכִי מִשְׁתַּבְּעִי
שְׁקִלִי: שְׁאִמְרוּ יוֹמֻמִּים. שֶׁל לֹה לִימִי
וּפְרַעְמִי יִשְׁבְּעוּ אֵלּוּ שְׂבֻעָה שֶׁלֹּא
פֶּקְדוּ וְלֹא אִמְר לְנוּ אֲבָא וְלֹא מְנִינוּ
שׁוֹבֵר בֵּין שְׁטַרְתּוֹמִי שְׁטַרְתּוֹ אֶת פְּרֻעָה
וְנוֹטִילִין: כְּלוּמָר לֹא פֶּרְעִי דְּמִי.
דִּיכּוּן דְּלִאמֹר לֹא לֹה מוֹדֵה הוּא שֶׁלֹּא
פְּרַע וְהָרִי שְׁטַר מוֹכִיחַ עֲלֵיו שְׁלוֹה:
לֹא שֵׁנו. דְּבֻעוּ שְׂבֻעָה: שֶׁר הִבְרִיעַ.

יהאורייתא. שהיא צשס או
ות. (דף נא:) וחמורה היא
זין שלנו: יהיז לה רחובתה
הדא קמא אספדא צפרא.

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות

שמי כסף אלל בטענת מלווה והודאת לווה אלל בעד אחד חפי' לא טוענו
אללל בפרטות ועד אחד מעידו שהו חייב חייב לו שבעה כו' ואומר
רבינו דמי' למימר שמואל לטעמיה דאמר לעיל (סג דף נט:) אמתני'
לטענה שמי כסף אפילו לא כפר אלל פרטות או לא הודה אלל

בפרוטעה חייב הלכך בעדאחאד דל
 ייך חיובא דידיה אלא ככפירה כי
 לא טוענה אלא בפרוטעה מיחייב דאף
 אחרת בעינן מ"מ טענה שתי כסף
 א"כ כל שני כסף אחת ז"ל שיעבור
 כדי שלא יתחייב מטעם מודה במקצת
 אלא מטעם עד אחד הלכך אית לן
 למימר דעל טענת פרוטעה מיחייב הרי
 יתחייב בעד אחד על כפירת פרוטעה
 כמו במודה במקצת וברייאא דמייתי
 במסקנת מילתיה דשמואלא ותמיא כל
 מקום ששנים מחייבין אדמו ממנו אחד
 מחייבו שבועה לא תקשי לרז דקסבר
 הפירת טענה שתי כסף דאין למדין מן
 הכללות ואפילו במקום שנאמר בו חוץ
 מיהו קשה לי לעולם בעינן טענה
 עצמה שתי כסף בעד אחד כמו במודה
 במקצת והוא ודאי כפר לו השמי כסף
 אבל עד אחד זמן מעיד אלא בפרוטעה
 ואמר לנו ברבנו מרדכי אחר דלאליבא
 דכו"ע אחיא מימרא דשמואל אע"ג
 דמחייבין שבועה בעד אחד באותו
 עין דמיפטר במודה מקצת לא דמי
 להכא דהתם מין המחויב שבועה
 בעלמא מיהא לא אבל כפירת שיעבוד
 קרקעות לאו מזנינו בעד מקום במינו
 שבועה והלכך גבי דם אחד אית
 לן למיפטרניה:

פירש בקונטרס דנפקא לן
מינה צין שבעה דאורייתא לשבעה
דברצן דבדאורייתא מנקט חפלא
ובדברצן לא נקטס ויהוה שמו קטור
דבריו דלמרי* השולח (גיטין לה. וס)
א"ל רב לרב ירמיה מדפמי אדרה
בצ"ד ואשבעה חוץ לבצ"ד ופי' בקונט'
החס דה"ק ליה דלא לאשבעה בצ"ד
דחמירה באנקוטין חפלא * ולרצינו
נראה דנפקא מינה אליבא דר' אבהו
דהלכתא כוותיה דלמרי (שבעות דף מו.)
חזרה למחויב לה והיכא דלינו יכול
לישבע משלם והאי דינא בדאורייתא
אלז דברצן אפילו הו"א שפודה על
השבעה לא יניח * לפרוע על
בשציל כך היכא דנשבעת וזוטלת

זוועט די ייִניס (שטעט דף מאָ). זעהדיאָ
ווייטאָ לאַ מפיין וזדרבן מפיין
זוועה דרבן היא מני למימר השבע
מימר לבעל השבע והפטור כמו שאינו
השבע וטול מ"ר):

[illegible][illegible]

יתן לה לידי שבועה דאורייתא
 בנתה באפי חד סהדא וסמך
 אסהדא בתרא ומוקים להו
 מלוה מתקף לה רב שישא
 די היאך סמך סהדא קמא
 אלא אמר רב שישא בריה
 דר' לה כתובתה באפי סהדא
 בתרא ומוקים לה להנך קמאי
 קף לה רב אשי אכתי יכולה
 בות הואי אלא אמר רב אשי
 להו: מנכסים משועבדים:
 בן היתומים לא יפרעו אלא
 אילימא מלוה השתא אביהן
 בועה ואינהו בשבועה אלא
 ים מן היתומים לא יפרעו אלא
 ריקא אמר רב יהודה לא שנו
 יתומים אמר לנו אבא לויית
 נמרו אמר לנו אבא לא לויית
 לא יפרעו מתקף לה רבא
 האומר לא לויית כאומר לא
 לא אי אתמר הכי אתמר א"ר
 יהודה לא שנו אלא שאמרו
 לנו אבא לויית ופרעתי אבל
 אבא לא לויית נפרעין שלא
 האומר לא לויית כאומר לא
 נפרעת שלא בפניו לא תפרע
 אמר רב אחא שר הבירה
 רבי יצחק ⁽⁶⁾ באנטוכיא ואמר
 לכתובת אשה משום חזנא
 לא יורבא אמר רב נחמן
 שלא ידא כל אחד ואחד נוטל
 ורוחץ ויושב במדינת הים
 בת בפני לוויין: ר"ש אומר כל
 כתובתה וכו': ר"ש אהייא
 אהא ונפרעת שלא בפניו ולא
 שבועה לא שנא למזוני ולא
 אהא ר' שמעון למימר כל זמן
 בתה יורשיה ⁽⁷⁾ משביעין אותה
 אינה

כהנא דהכי מוכח הכס
 א"י למאן דאית ליה דב
 נפקא מינה גמי היכא דלא
 ועול ואי דאורייתא לא מרי
 יכול לומר
הי"ב סמ"ך סהרא קמא
 ליה הא פלוגתא אי
 אחר הלוואה אי מטכרפ
ורבא אמר רב נחמן א
 אפי"ן פוצע של
 דאמר אפילו בצבע חוב
 היתומים (דף כג.) ואי תיש
 למש לשובר ומשני הכס
 נה שנה
 ונלוונה
 אם
 כצורה
 ממוזנות
 יורשין
 צעלה
 מתעסקה
 נכסי
 אל
 ר"ש
 עכבה
 תומים

נראה דסתם הש"ס קיי"ל
צפניו אמר רבי ירמיה כשריזית
ריה ג' חגרי חי חמי הא טבאות

עין משפט
ור מצוה

ה' א מ"י פ"ז מהל'
מלוה ולוה הלכה ב'
מג עשין זה טו"ש"ע ח"מ
ס"י קח סעיף ט'
ו' ב מ"י שם הלכה ו'
טו"ש"ע שם סעי' טו'
זרב אלפס שבועות פ"ז
דף שי"א:]

מוסף רש"י

יְלִימָא מַלְרוּ. אִסְרֵי
וְיֵאֱדָא שְׁטֵר עֲלֵיו לֹא יִפְרֵוּ
לֹא בְּשִׁבּוּעַת יוֹרְשֵׁן
בְּשִׁבּוּעַת שְׁלֹא פִקְדוֹן אֲבָא
בְּשִׁבּוּעַת (מ). כָּל הָאוֹמֵר
אֶל לִוְיִיתִי כְּאוֹמֵר לֹא
יִדְעֵתִי דְמִי. כִּיֹּן דְּלֹאמֵר
לִוְיִיתִי מִזְדֵּה הוּא שְׁלֹא
רַע, שְׁכָל מִי שֶׁאֵינוֹ לֹוֶה
יֵנוֹ פֹּרַע (ב"ב ו). אֲבָל
עַל הַחֹב. יִמָּחַן עַד

[illegible]

(א) ז"ל ומודע להו דכזר פרעו וכו' ומיהו צבעה"ת בשער כ"א ח"א נראה דגריס והוא דמודה להו שכתב שם פי' הודאה צב"ד שלא היתה עליו כלום כי אם כתובה אחת עכ"ל.